

Bérmenterlen levelek el nem fogadtak.

Előzetési árak:

Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve:
Egy évf. 7 1/2 k. 50 H.
Félévf. 4 1/2 k. 50 H.
Negyedévf. 3 1/2 k. 50 H.
Fülsőlap egész évf. 20 frank.

Egy évf. ára 5 k. a lapból
kiszámlázva a Gross Üstár-
nár listaköltségeivel.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassómezei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek
hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. alatt,
ahol a lap szellemi részét illető közlemények intézendők.

Feliratok megküldés:

Dr. WEISZ IGÁNY.
Kéziratok vissza nem adandók.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. a.
Ide küldendő az előfizetési pénzek és hirdetések díjai.

Hirdetők fölvetettek a kiadó-
hivatalban.

Hirdetők díjai:

4 hasabon germond-sor vagy
annak helyé 5 k. Nagyból 12
a többiből hirdetésekkel kezdve
menny. Minden egyes hirdet-
mény után meg kell 30 k.
belyeggyel fizetendő.

NYitási költsége ára 10 k.
Hirdetők és Nyitási díjai
előre fizetendő.

Országos, vagy világkiállítás.

Megelégedéssel fog hozzájárulni az or-
szág azon határozathoz, melyet a képviselők
közgyűlése közgazdasági bizottsága hozott a
milleniumi kiállítás ügyében.

A legelőször határozat volt az, me-
lyet a legelőször megfontolt, az összes
momentumok tüzetes megértelese után
egyetlenül hozni lehetett.

Három módot volt a magyar állam
megalapítása ezredik évfolyamának meg-
ünneplésére egy kiállítás által: lehetne or-
szágos, világ-, vagy keleti kiállítás ren-
dezni.

A legmegvesztegetőbb kétségtelenül a
világkiállítás eszméje volt; nemcsak mert
a világkiállítás a leggyorsabb mértékét
megengedi a valóban nagy szabású teljesít-
ményeket követeli; hanem azért is, mert
Magyarországon csak igent és amenet kel-
lett volna mondania, hogy egy francia tá-
képzetes-csoportja a szükséges pénzeszköz-
öket megkapta.

Igen, a világkiállítás eszme volt vala-
mennyi közt a legesetebbi, — és mégis el
kellett ejteni.

Három ok jászott ezekben döntő so-
szerepet. Ezek közt az első a legfontosabb volt
az, hogy idegen öklök és kiválónak nemzeti
ünnepek megünneplésére, milyen a mil-
leniumi kiállítás, nem szabad igénybe
venni.

Továbbá figyelembe vettük, hogy egy
igen nagy szabású világkiállítás a legelő-
szörbbé évekre a fővároknak fölényesen bir-
talan fejlődését igényelné, hogy ez is kö-

pes legyen az idegenek tömeges áramlása
által támogatott igényeknek minden tel-
jesítéssel megfelel; hogy pedig az ily
gyors növekedést valamely városnak ren-
desen erő visszaesése követi, mely gyak-
ran válságos állapotokat terem, — ta-
gadni nem lehet.

Végül harmadszor meg kellett gondol-
ni, hogy nehéz, sőt majdnem lehetetlen
reaktív név, az 1890. évi párisi kiál-
tás s a jövő évi chicagói „World
fair” után oly valamit végzeni, a mi
a két kiállításra a terjedeleme nagysá-
gára, eredetiségére, vagy gazdaságára föl-
múljon, még másrészt megsegítségül lenne
Magyarországra, alacsonyabb valamivel
lépni a világ elé.

Míndezektől fogva ellátta a világkiál-
tis eszméjét a nyitlan berallal, meg-
elégedéssel tölte el beunkat, hogy egy
nemzetközti kiállítás képes sikerrel és
igen merész közgazdasági szabadságnak
tudjuk magunkat.

A mi egy keleti kiállítás eszméjét il-
let, az kevésbé fényűző volt, de mégis
sok tekintetben vonzóbb, mint a világkiál-
tis eszméje.

Van valami esztétikus abban a világkiál-
tisban, hogy Budapestet oly alakkossá, mely
egy szimpózis, tartalomszerű képpé foglal-
ja össze az európai Kelet összes népe-
lenek kultur állapotát, ipari szolgálat s
művészeti törekvéseit.

Egy ily mi bizonyára festői, rendkí-
vül érdekes lenne; sokkal fényesebben is
hirdetné Magyarországot nemzeti hivatását,

mely abban áll, hogy a nyugati civilizá-
ciót Kelet felé körvezesse s a keleti né-
peknek elő póda legyen arra, hogy egy
keleti nemzet a nyugati civilizációzt lelke-
sedéssel felvehetie magába s a mellet nem-
zeti individualitását mégis megőrizvén
megőrizhies.

De bármily csábító legyen ez eszme,
mégis megelégedéssel kell időznünk a
tényt, hogy erről is lemondunk. A
vallamattól, minő egy keleti kiállítás lenne
Budapestben, a politikai momentumot szin-
ten nem szabad figyelmen kívül hagyni.
Politikai viszonyaink a Balkán népeiből
bár olyanok, hogy hozzájuk intézendő e
tekintetben meghívásunk visszaállítására
semmiestére sem lehet gondunk; a Balkán
területén sok lelkes barátunk van, kik
szívesen engednének Budapestre szülő me-
hívásunknak; és még azoknak sem lenne
bátorságuk, kik nem valami nagyon ra-
jongnak értünk, meghívásunk visszaista-
sítását, mint monarchiánk hatalma mégis
csak impónál nekik.

Nem ebben vannak tehát a politikai
aggályok, melyek egy keleti kiállítás után
érvényesülnek. Hanem szem előtt kell tar-
tani a következőket:

Ezt a kiállást legkorábban csak öt
év múlva lehetne rendezni, ez az öt év
pedig Ausztria-Magyarország politikai le-
kötöttségének korszaka lenne a Kelettel
szemben.

Nem lenne szabad kezünk, az egyes
Balkán-nemzetek szemben nem tudnánk
a gyakran elengedhetlen erőfolyók felépni,
ha minden pillanatban tartanunk kellene.

hogy ennek vagy annak folytán, itt vagy
ott összerúgnak a Keleten.

Egy államilag rendezendő budapesti
keleti kiállításnak a Kelet hiányos részvé-
tele miatt nem szabad fiasított szenvedni,
mert az ily kudarc kétségeltelenül fatális
módon visszahatna európai tekintélyünkre
s különösen a Balkánra. A keleti keleti
pedig hasznunka fordítanak ezt, s a kiál-
tás elkészítéig minden pillanatban fe-
nyezgetnek, hogy nem állítanak ki, hogy
engedelmeyek erőszakolják nekik tőlünk,
melyeket mi, ha kezünk szabad, soha meg
nem adunk s a kiállítás érdekében meg-
adani mégis kénytelenek lennénk.

Nem tudjuk, ily okok hangolták-e
kormányunkat a Keleti kiállítás terve el-
len. De ha nem is így van, a közvélemény
fölött e szempontból fogja megelégedéssel
fogadni e terve eljöttét.

A három módokból csak egy maradt:
az országos kiállítás.

A meggyűző években gazdag indok-
lás, melyet kitűzött kereskedelmi ministe-
rünk, Baross Gábor a törvényjavaslathoz csat-
olt, nem a nemzeti kiállítás eszméje mellett a
nyomok okos egyet legelőször hozza fel s
egy alaposan megvizsgálja a kérdést, hogy
egy sző hozzáadni valónak nincs.

Az 1895-iki országos kiállítás sikeré-
nek biztosítottá amla férő államfőre és
közvetlenben és különös araterejében
találjuk, kik kereskedelmi s ipari érdekeink
előt áll.

A kiállítás, melynek élén Baross fog
állni, hazánk gazdasági segélyforrásainak

TÁRCSA.

A futty.

— A „Brassó” eredeti társaság —

Már az egész nézők hogy a futtynek
nincsen konzervatívuma! Futtyok a szegény,
futtyok a gazdag, a kilyők, és csak öreg em-
ber, futtyok minden nemmel, minden valósá-
gokért, sőt egyen az asszony futtyok után
táncol a szegény férfi; és a futtyok nem ta-
nultak sem az alól, sem a felőlalkokban.

S mert nem kell a futtyhoz oktatás, meg
a szél is szokott futtyolni; csakhogy nagy kü-
lönbség van ám az ember és a szél futtya
között, mert míg az embernek megvan, a mi-
vel futtyja, a szél csak egy futty, ha lyukra
talál.

Futtyja is azért a lyuk a szélét, mert a
szél minden lyukra futtyol, míg a lyuk a
szélét és soha sem futtyol.

— Az első futtyok, — miután erre nézve
meghibázott történelmi adat nincsen, — az
én hitem és meggyőződéseim szerint, csak a
szél, és a hízom, és a hízom, hogy az óvónak
először időben megmutogja Barossnak a szél
szél első lyukát, melyen át az első szél
futty, az óvónak persze azon lyuk elre-
peres, ez az oka, hogy azon első lyuk nem
maradt fenn reuk.

— Is bizonyos, hogy az első ember, a
kik futtyolnak, a szerencsétlen, a már ré-
gi

megbolondult Kain lehetett, a kit az ég an-
gyalai kifuttyoltak azért, hogy első szerepét a
világ színpadán ily módon játszta, és azon
időben maradtunk fenn és jöhettek reuk az
a szűk, hogy a rossz szélűt kifuttyolt.

De ez a szűk is, mint sok más jó szűk,
idővel ki lett vetítve az eredeti jellegéből
és hivatásából, ma már sokan futtyolnak,
ha jó kedvük van, sokan meg ha bunsuk, a
mások meg, ha mi gondjuk sincsen, a cigány
ha nem énekel, mind futtyol, és inson van,
hogy a zenével a „cigány futtyol” is is-
mert.

A legelső futtyos ember csak akkor fut-
tyolt, ha éreken van, van azonban meg olyan
szereplőies futtyos is, a ki általában is fut-
tyol, és hogy az általában való futtyolást egy-
hangsággal változtatás kette, kette-köbe a
fogait is visorogtatja, és egy-egyet horkol is
melléje.

Egész különben a legvezetendőbb hor-
kolok, mert míg minden más horkolónak a
horkolás megszűnik, ha futtyolni kezdnek, az
ilyen futtyoló horkol duettre fogja a dolgot,
de el nem hallgat.

Hogy „valakire futtyol”, vagy „futtyol
hanyra” valakire, a megvárás egy szűk
nem verés kitérője, az tény, de hogy miért
egy egyen-egy Conversations Lexikon sem
ad választ, és így a felvetés a kérdésre csak
az élet adhatja meg.

— Az élet tapasztalat, vagy jobban mon-
dva a tapasztalat az életben azt mutatja, hogy
a futtyolt megisteltetésnek csak a kutyá

tarja, és inson van, hogy a kutyát futtyol
hogy magunkhoz, és meg hogy a kutyát aról
jóvá, hogy ha a kutyát futtyol tudnánk.
Ök is gazdasági csak a futtyolt szólnak.

Már pedig, miután a futtyol” csak a
kutyá tarja megisteltetésnek, valakire fut-
tyolt hanyra, anyni, mint őt kutyába sem
venni”, a ezért „valakire futtyol”, a számba
sem verés kitérője.

A futtyolt nyilvánosan, éla épen ezért
esztis a kutyákkal szemben látjuk nyilván-
ni, habár tagadatlan, hogy vannak egyesek,
kik ily szépen tudnak futtyolni, hogy
szűkben is meghallgatásuk volnának, és
ez magán is hallhatom egy pár úr embert,
privát társaságban, zongora, sőt cigány-ene
kísérelte mellett, ilyen szépen és kellemesen
futtyolnak.

Van azonban még egy nyilvános nyit-
tásnak a futtyok és ez az, a mikor a szin-
házban és koncertekben a költségesebb
hagyma és rothadt alma, a sokkal olcsóbb
futtyolt pótolhatják, és a mikor ezen egy
visszatérésnek csak kifejezését adnak.

Hogy ugyanezen a futty, mely örökösen
a háttérünk jöl csak anyiet nemely em-
bor már dicsőben sem nélkülözhet, hogy az
a futty, melyet az éneklő madarakat leste-
ly, és a melyet a madaraknak már papig
is érezteti hallgatásuk, hogyan nyilvánhat
anyira alá, hogy a visszatérésnek is ki-
fejezője lehetessen, ez megmagyaráthatatlan.

De tény, hogy ily van; és ezért ér-
tést, hogy az utolsó dalszöveg — ha igaz,

— egy német dal énekes kővetésben,
egy szeretelműt kinszanyaról szemben
valaki, — kinek neve nem tudatik, — ha-
nos futty ragadtatta magát.

Működ nem az esetet nagy indignációt
köt elvezeték, és elmondatik, hogy nem ír-
tók, miszerint hogyan lehet ilyenről egy
német dalról tenni, és egy eszeget sem esz-
dalkoztat a társadalmak, és nagyon termé-
seselemek találnak.

— Az illetők, kiknek kiadatik nem tudtam
meg, — a programban valószínűleg dal nem
letoztok, csak két úja volt a német dalról
megszabadulni; vagy kidobja az énekeset, és
vagy kidobja önmagát.

— Az énekeset kidobni, mindenesetre ne-
hezőbb volt, tehát futty, hogy — őt do-
bák.
— Hogy ez meg is történt-e? azt nem ta-
dunk, de ha meg nem történt, ez egy adattal
több arra, hogy „néha, ha az ember maga
akarja is, nem dobják ki.”

— Anyi bizonyos, hogy az a futty két
szempontból futty.

E kétféle egyen, mert az az első eszt,
hogy a futty ily körülmények között szűkben
mikkédt, és onkém nagy a gyanum, hogy
az illető tulajdonképpen csak a nagy közönség
figyelmét akarja felhívni ily és szép futtyra,
hogy jóvára a hangyaszekélynek ne mel-
lőstessék, mi helyes törekvés is.

— És érdekesebb továbbá a futty, — ha igaz,
hogy az csak a németek és nem a dal-
nok és előadásnak szűk, — mert onk-

